

BESCHIKKING VAN HET HOF (Achtste kamer)

27 september 2023 [*](#)

„Prejudiciële verwijzing – Artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof – Ruimte van vrijheid, veiligheid en recht – Asielbeleid – Gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming – Richtlijn 2013/32/EU – Artikelen 22 en 23 – Recht op rechtsbijstand en vertegenwoordiging – Artikel 46, lid 4 – Redelijke beroepstermijn – Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie – Recht op een doeltreffende voorziening in rechte – Afwijzing van een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in het kader van een versnelde procedure”

In zaak C-58/23 [Abboudnam][\(1\)](#),

betreffende een verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 267 VWEU, ingediend door de Upravno sodišče (bestuursrechter, Slovenië) bij beslissing van 31 januari 2023, ingekomen bij het Hof op 6 februari 2023, in de procedure

Y.N.

tegen

Republika Slovenija,

geeft

HET HOF (Achtste kamer),

samengesteld als volgt: M. Safjan, kamerpresident, N. Piçarra (rapporteur) en N. Jääskinen, rechters,

advocaat-generaal: T. Čapeta,

griffier: A. Calot Escobar,

gelet op de beslissing, de advocaat-generaal gehoord, om te beslissen bij met redenen omklede beschikking, overeenkomstig artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering van het Hof,

de navolgende

Beschikking

- 1 Het verzoek om een prejudiciële beslissing betreft de uitlegging van artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (PB 2013, L 180, blz. 60), gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”).
- 2 Dit verzoek is ingediend in het kader van een geding tussen Y.N. en de Republika Slovenija (Republiek Slovenië), met betrekking tot het besluit van het Sloveense ministerie van Binnenlandse Zaken (hierna: „ministerie van Binnenlandse Zaken”) om het door Y.N. ingediende verzoek om internationale bescherming in het kader van een versnelde procedure af te wijzen als kennelijk ongegrond (hierna: „in het hoofdgeding aan de orde zijnde besluit”).

Toepasselijke bepalingen

Unierecht

3 De overwegingen 20, 23, 25 en 50 van richtlijn 2013/32 luiden:

„(20) In welbepaalde omstandigheden, wanneer een verzoek waarschijnlijk ongegrond is [...], moeten de lidstaten de behandelingsprocedure kunnen versnellen, in het bijzonder door voor bepaalde procedurestappen kortere maar redelijke termijnen in te voeren, onverminderd het uitvoeren van een behoorlijke en volledige behandeling en onverminderd daadwerkelijke toegang tot de basisbeginselen en waarborgen voor de verzoeker waarin deze richtlijn voorziet.

[...]

(23) In beroepsprocedures moet onder bepaalde voorwaarden aan verzoekers kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging worden aangeboden door personen die daartoe krachtens het nationale recht bevoegd zijn. Bovendien moeten verzoekers in alle fasen van de procedure het recht hebben om op eigen kosten juridisch adviseurs of raadslieden te raadplegen die in het nationale recht als zodanig zijn erkend of toegelaten.

[...]

(25) Teneinde ervoor te zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 van het [Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 [*United Nations Treaty Series*, deel 189, blz. 150, nr. 2545 (1954)], aangevuld en gewijzigd bij het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, gesloten te New York op 31 januari 1967,] of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, correct als zodanig worden erkend, moet elke verzoeker, daadwerkelijk toegang hebben tot de procedures, in de gelegenheid worden gesteld met de bevoegde autoriteiten samen te werken en [naar behoren] te communiceren om de voor zijn zaak relevante feiten uiteen te zetten, en over voldoende procedurele waarborgen beschikken om zijn rechten in alle fasen van de procedure te doen gelden. Voorts moet de procedure voor het onderzoeken van een verzoek om internationale bescherming de verzoeker normaliter ten minste het volgende geven: [...] toegang tot de diensten van een tolk om de eigen zaak uiteen te zetten in geval van een onderhoud met de autoriteiten; [...] de mogelijkheid om een juridisch adviseur of andere raadsman te raadplegen; het recht om op beslissende momenten in de procedure te worden ingelicht over zijn rechtspositie, in een taal die hij begrijpt of waarvan redelijkerwijs kan worden aangenomen dat hij deze begrijpt; en, bij een negatieve beslissing, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie.

[...]

(50) Krachtens een fundamenteel beginsel van het recht van de Unie moet tegen beslissingen inzake een verzoek om internationale bescherming [...] een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaan voor een rechterlijke instantie.”

4 Artikel 12 („Waarborgen voor verzoekers”) van die richtlijn bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat ten aanzien van de in hoofdstuk III vervatte procedures voor alle verzoekers de volgende waarborgen gelden:

[...]

b) zij moeten, telkens wanneer dat nodig is, gebruik kunnen maken van de diensten van een tolk als zij hun zaak voorleggen aan de bevoegde autoriteiten. De lidstaten beschouwen het verlenen van deze diensten in elk geval als noodzakelijk wanneer de verzoeker wordt gehoord zoals bedoeld in de artikelen 14 tot en met 17 en artikel 34, en een goede communicatie zonder die

diensten niet kan worden gewaarborgd. In dat geval, evenals in andere gevallen waarin de bevoegde autoriteiten een beroep doen op de verzoeker, worden de diensten van de tolk betaald uit openbare middelen;

[...]

2. De lidstaten zorgen ervoor dat ten aanzien van de in hoofdstuk V vervatte procedures voor alle verzoekers waarborgen gelden welke gelijkwaardig zijn aan de in lid 1, onder b) tot en met e), vermelde waarborgen.”

5 Artikel 20, lid 1, van de voormelde richtlijn bepaalt dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat er op verzoek kosteloze rechtsbijstand en vertegenwoordiging wordt geboden in de beroepsprocedures zoals bedoeld in artikel 46 ervan.

6 Artikel 22, lid 1, van diezelfde richtlijn stelt verzoekers in de gelegenheid om op eigen kosten daadwerkelijk een juridische adviseur of andere raadsman die door het nationale recht als zodanig is erkend of toegelaten, in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, te raadplegen over met hun verzoek om internationale bescherming samenhangende aangelegenheden.

7 Artikel 23, lid 1, eerste alinea, van richtlijn 2013/32 preciseert dat die juridische adviseur of andere raadsman „toegang [moeten hebben] tot de informatie in het dossier van de verzoeker op grond waarvan een beslissing is of zal worden genomen”.

8 Artikel 46 („Recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel”), leden 1 en 4, van die richtlijn bepaalt:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat voor verzoekers een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie openstaat tegen:

a) een beslissing die inzake hun verzoek om internationale bescherming is gegeven, [...]

[...]

4. De lidstaten stellen redelijke termijnen en andere vereiste voorschriften vast opdat de verzoeker zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel krachtens lid 1 kan uitoefenen. De termijnen maken het uitoefenen van dit recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk.”

Sloveens recht

9 Artikel 70, lid 1, eerste volzin, van de Zakon o mednarodni zaščiti (wet inzake internationale bescherming) van 4 maart 2016 (Uradni list RS, nr. 16/17; hierna: „ZMZ-1”) stelt een termijn van vijftien dagen vast, te rekenen vanaf de kennisgeving van een administratief besluit van een bevoegd orgaan, om tegen dat besluit beroep in te stellen bij de Upravno sodišče (bestuursrechter, Slovenië). Wanneer een dergelijk besluit in het kader van een versnelde procedure is aangenomen, brengt de tweede volzin van dat artikel 70, lid 1, die termijn terug tot drie dagen te rekenen vanaf de kennisgeving van dat besluit.

10 Uit artikel 111, leden 2 en 4, van de Zakon o pravdnem postopku (wet houdende het wetboek van burgerlijke rechtsvordering) van 15 maart 1999 (Uradni list RS, nr. 73/07), gelezen in samenhang met artikel 22, lid 1, van de Zakon o upravnem sporu (wet op de administratieve rechtspraak) van 28 september 2006 (Uradni list RS, nr. 105/06), blijkt dat, indien een termijn in dagen is vastgesteld, deze aanvangt op de eerstvolgende dag na die van de kennisgeving of de mededeling van het voornoemde besluit. Indien de laatste dag van de termijn op een zaterdag, een zondag, een feestdag of een andere door de nationale wet bepaalde vrije dag valt, verstrijkt de termijn aan het einde van de eerstvolgende werkdag.

Hoofding en prejudiciële vraag

- 11 Het in het hoofding aan de orde zijnde besluit op grond waarvan het ministerie van Binnenlandse Zaken het door Y.N. – een Marokkaans staatsburger – ingediende verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond heeft verklaard, werd vastgesteld in het kader van een versnelde procedure. Overeenkomstig artikel 70, lid 1, tweede volzin, van de ZMZ-1 wordt de termijn om beroep in te stellen tegen een dergelijk besluit teruggebracht van vijftien tot drie dagen vanaf de kennisgeving van dat besluit.
- 12 Y.N. heeft bij de Upravno sodišče, de verwijzende rechter, beroep ingesteld tegen het in het hoofding aan de orde zijnde besluit, waarbij hij ten eerste heeft aangevoerd dat de kennisgeving van dat besluit heeft plaatsgevonden op 23 december 2022, daags vóór een weekend met feestdagen, waardoor de daadwerkelijke beroepstermijn werd teruggebracht tot één werkdag. Ten tweede had hij, hoewel hij enkel Arabisch spreekt, geen tolk ter beschikking en kon hij om die reden niet naar behoren met zijn gemachtigde communiceren, zodat hun gesprekken beperkt bleven tot de uitwisseling van sms-berichten waarbij gebruik werd gemaakt van een elektronische vertaler. Door deze omstandigheden heeft hij zijn beroep niet naar behoren kunnen voorbereiden, hetgeen ertoe heeft geleid dat zijn recht op een doeltreffende voorziening in rechte werd geschonden.
- 13 De verwijzende rechter bevestigt dat de laatste dag van de op 24 december 2022 ingegane beroepstermijn, in casu 26 december 2022, een feestdag in Slovenië was, zodat de termijn verstreek aan het einde van de eerstvolgende werkdag, dat wil zeggen 27 december 2022.
- 14 Voorts wijst de verwijzende rechter erop dat de omstandigheden van de onderhavige zaak verschillen van die van de zaak die heeft geleid tot het arrest van 9 september 2020, Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek – Termijn om beroep in te stellen) (C-651/19, EU:C:2020:681), waarin het Hof heeft geoordeeld dat artikel 46 van richtlijn 2013/32, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, niet in de weg staat aan een nationale regeling die, voor het instellen van een voorziening in rechte tegen een beslissing die een volgend verzoek om internationale bescherming als niet-ontvankelijk afwijst, voorziet in een vervaltermijn van tien dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – na de kennisgeving van deze beslissing, mits de aanvragers van internationale bescherming binnen deze termijn de procedurele waarborgen en rechten die hun door richtlijn 2013/32 zijn toegekend, daadwerkelijk kunnen uitoefenen.
- 15 Hoewel de verwijzende rechter erkent dat de termijn om beroep in te stellen tegen een besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond is afgewezen, korter kan zijn dan de termijn van vijftien dagen waarin in het kader van de gewone procedure is voorzien, is hij niettemin van oordeel dat de termijn van drie dagen, waarin in het kader van de versnelde procedure is voorzien, onevenredig minder gunstig is dan die waarin in het kader van de gewone procedure is voorzien.
- 16 In die omstandigheden heeft de Upravno sodišče de behandeling van de zaak geschorst en het Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld:

„Moet artikel 46, lid 4, van [richtlijn 2013/32], gelezen in samenhang met artikel 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale procedureregeling, zoals artikel 70, lid 1, tweede volzin, ZMZ-1, die, voor het instellen van beroep tegen een besluit waarbij de bevoegde autoriteit een verzoek als kennelijk ongegrond afwijst in het kader van een versnelde procedure, voorziet in een vervaltermijn van drie dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – vanaf de kennisgeving van dat besluit, waardoor het mogelijk is dat deze termijn verstrijkt aan het einde van de eerstvolgende werkdag?”

Procedure bij het Hof

Verzoek om een prejudiciële spoedprocedure

- 17 Bij afzonderlijke akte, neergelegd ter griffie op 6 februari 2023, heeft de verwijzende rechter verzocht om behandeling van de zaak volgens de prejudiciële spoedprocedure, op grond dat, ten eerste, de door hem aan het Hof voorgelegde uitlegging van artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32 gevolgen heeft voor het onderzoek van soortgelijke bij hem ingestelde beroepen, en, ten tweede, de in de onderhavige zaak opgeworpen rechtsvraag, aangezien deze betrekking heeft op het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, naar zijn aard een onverwijld antwoord rechtvaardigt.
- 18 Bij beslissing van 16 februari 2023 heeft de Derde kamer van het Hof, aangewezen krachtens artikel 108, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof, dit verzoek afgewezen omdat niet was voldaan aan de voorwaarde van spoedeisendheid.
- 19 Wat de eerste door de verwijzende rechter aangevoerde grond betreft, heeft de Derde kamer van het Hof vastgesteld dat het grote aantal personen of juridische situaties die potentieel worden geraakt door de beslissing die een verwijzende rechter moet geven nadat hij het Hof om een prejudiciële beslissing heeft verzocht, op zich geen buitengewone omstandigheid kan vormen die de toepassing van de prejudiciële spoedprocedure kan rechtvaardigen. Wat de tweede grond betreft, die is gebaseerd op het feit dat elk verzoek om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van een bepaling betreffende het recht op een doeltreffende voorziening in rechte een snel antwoord van het Hof zou vereisen, heeft de Derde kamer geoordeeld dat een dergelijke grond op zich niet volstaat om een zaak aan de spoedprocedure te onderwerpen, aangezien dit procedureel instrument beoogt een antwoord te bieden op een situatie van uitzonderlijke spoed.
- 20 De Derde kamer van het Hof heeft er bovendien aan herinnerd dat het wezenlijke criterium om te bepalen of aan de voorwaarde van spoedeisendheid is voldaan erin bestaat dat de verzoeker in het hoofdgeding zijn vrijheid is ontnomen [arrest van 12 januari 2023, MV (Vaststelling van een totaalstraf), C-583/22 PPU, EU:C:2023:5, punt 45], en heeft erop gewezen dat volgens het bij het Hof ingediende dossier is gebleken dat tegen verzoeker geen enkele maatregel tot vrijheidsbeneming is genomen. Voorts heeft diezelfde kamer opgemerkt dat, aangezien verzoeker krachtens het nationaal recht niet kon worden uitgezet zolang er geen definitief besluit over zijn aanvraag om een verblijfsvergunning is genomen, er geen risico bestond dat hij zou worden uitgezet naar een land waar hij aan de doodstraf, foltering en andere onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen zou worden blootgesteld.

Verzoek om een versnelde procedure

- 21 De verwijzende rechter heeft tevens verzocht om behandeling volgens de versnelde procedure in de zin van artikel 105 van het Reglement voor de procesvoering, op dezelfde gronden als die welke in punt 17 van de onderhavige beschikking zijn aangevoerd ter ondersteuning van zijn verzoek om een prejudiciële spoedprocedure. Dit verzoek is bij beslissing van de president van het Hof van Justitie van 1 maart 2023 afgewezen om de reeds in punt 19 van deze beschikking uiteengezette redenen.

Beantwoording van de prejudiciële vraag

- 22 Wanneer het antwoord op een gestelde prejudiciële vraag duidelijk uit de rechtspraak kan worden afgeleid of wanneer het antwoord op een dergelijke vraag geen ruimte voor redelijke twijfel laat, kan het Hof krachtens artikel 99 van het Reglement voor de procesvoering, op voorstel van de rechter-rapporteur, de advocaat-generaal gehoord, te allen tijde beslissen om bij met redenen omklede beschikking uitspraak te doen.
- 23 Er is beslist om die bepaling in het kader van de onderhavige zaak toe te passen.
- 24 Met zijn vraag wenst de verwijzende rechter in wezen te vernemen of artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32, gelezen in het licht van artikel 47, eerste alinea, van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voorziet in een termijn van drie dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – om beroep in te stellen tegen een in het kader van een versnelde

procedure vastgesteld besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond is afgewezen.

- 25 Artikel 46, leden 1 en 4, van die richtlijn, gelezen in het licht van overweging 50 ervan, verplicht de lidstaten om redelijke termijnen voor het instellen van een beroep en andere regels vast te stellen die nodig zijn om de aanvrager van internationale bescherming toe te laten zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie uit te oefenen. In deze bepaling wordt voorts gepreciseerd dat die beroepstermijnen de uitoefening van dat recht niet onmogelijk of uiterst moeilijk mogen maken.
- 26 De kenmerken van het in artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32 bedoelde rechtsmiddel moeten in overeenstemming zijn met artikel 47 van het Handvest, volgens hetwelk eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, recht heeft op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit laatste artikel gestelde voorwaarden [arrest van 9 september 2020, Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek – Termijn om beroep in te stellen), C-651/19, EU:C:2020:681, punt 27]. Artikel 46, lid 4, van die richtlijn verzet zich derhalve tegen nationale maatregelen die het effectief aanwenden van de in lid 1 van dit artikel bepaalde rechtsmiddelen belemmeren [zie naar analogie arrest van 22 juni 2023, K.B. en F.S. (Ambtshalve vaststelling in strafzaken), C-660/21, EU:C:2023:498, punt 37].
- 27 Hieruit volgt dat wanneer de lidstaten op grond van een bepaling van Unierecht zoals het voornoemde artikel 46, lid 4, beroepstermijnen vaststellen, zij overeenkomstig artikel 51, lid 1, van het Handvest ervoor moeten zorgen dat het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte, dat door het genoemde artikel 46 is geconcretiseerd, wordt gewaarborgd [zie in die zin arresten van 19 december 2019, Deutsche Umwelthilfe, C-752/18, EU:C:2019:1114, punt 34, en 22 juni 2023, K.B. en F.S. (Ambtshalve vaststelling in strafzaken), C-660/21, EU:C:2023:498, punt 40].
- 28 Dergelijke termijnen moeten, zoals blijkt uit overweging 20 van richtlijn 2013/32, in alle gevallen redelijk blijven en mogen geen afbreuk doen aan de uitvoering van een behoorlijke en volledige behandeling van het ingediende verzoek en aan de daadwerkelijke uitoefening door de verzoeker van de rechten die deze richtlijn hem toekent. Zoals bovendien is aangegeven in overweging 25 van de voornoemde richtlijn, moet elke asielzoeker daadwerkelijk toegang hebben tot de procedures, in de gelegenheid worden gesteld met de bevoegde autoriteiten samen te werken en te communiceren om de voor zijn zaak relevante feiten voor te leggen, en over voldoende procedurele waarborgen beschikken om zijn zaak in alle fasen van de procedure te doen gelden.
- 29 Bovendien volgt uit artikel 12, lid 1, onder b), en lid 2, van richtlijn 2013/32 dat, wat de beroepsprocedures betreft, voor alle verzoekers in voorkomend geval waarborgen moeten gelden welke gelijkwaardig zijn aan die welke gelden voor de administratieve behandeling van verzoeken om internationale bescherming, in het bijzonder de diensten van een tolk om hun zaak bij de bevoegde autoriteiten uiteen te zetten.
- 30 Om verzoekers in staat te stellen hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie uit te oefenen, waarborgt artikel 22 van richtlijn 2013/32, gelezen in samenhang met overweging 23 ervan, dat zij in alle fasen van de procedure, ook na een negatieve beslissing, recht hebben op rechtsbijstand en vertegenwoordiging, die volgens artikel 20 van de richtlijn kosteloos kunnen zijn. Bovendien waarborgt artikel 23 van deze richtlijn dat de raadslieden van die verzoekers toegang hebben tot de informatie in het dossier van die verzoekers op grond waarvan een beslissing is of zal worden genomen [arrest van 9 september 2020, Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (Afwijzing van een volgend verzoek – Termijn om beroep in te stellen), C-651/19, EU:C:2020:681, punt 62].
- 31 Hieruit volgt dat, om te voldoen aan de vereisten die voortvloeien uit artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32, gelezen in het licht van artikel 47, eerste alinea, van het Handvest, een beroepstermijn slechts als materieel toereikend kan worden beschouwd voor de voorbereiding en instelling van een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie voor zover de verzoeker in staat is om binnen

een dergelijke termijn de in het voorgaande punt van de onderhavige beschikking bedoelde rechten daadwerkelijk uit te oefenen.

- 32 Uit het verzoek om een prejudiciële beslissing blijkt echter dat, aangezien het ministerie van Binnenlandse Zaken binnen de in het hoofdgeding aan de orde zijnde beroepstermijn geen tolk ter beschikking heeft gesteld van de gemachtigde van verzoeker in het hoofdgeding, zodat de gesprekken tussen verzoeker en zijn gemachtigde zich beperkten tot de uitwisseling van sms-berichten waarbij gebruik werd gemaakt van een elektronische vertaler. Voorts blijkt ook dat het ministerie van Binnenlandse Zaken niet heeft geantwoord op het door de gemachtigde van verzoeker in het hoofdgeding ingediende verzoek om toegang te krijgen tot de informatie in het dossier van verzoeker in het hoofdgeding, hetgeen de verwijzende rechter toeschrijft aan het feit dat het in het hoofdgeding aan de orde zijnde besluit kort voor een vrije dag aan die verzoeker ter kennis is gebracht.
- 33 Onder voorbehoud van de door de verwijzende rechter te verrichten verificaties, waarborgt in die omstandigheden een beroepstermijn als die welke in het hoofdgeding aan de orde is, niet het in artikel 47 van het Handvest neergelegde recht op een doeltreffende voorziening in rechte, aangezien die termijn een verzoeker in de praktijk zijn recht kan ontnemen op de diensten van een tolk om zijn argumenten voor de bevoegde autoriteiten uiteen te zetten, zoals gewaarborgd door artikel 12, lid 1, onder b), en lid 2, van richtlijn 2013/32, zijn recht op bijstand en vertegenwoordiging, zoals gewaarborgd door artikel 22 van die richtlijn, alsmede zijn recht op toegang tot de informatie in het dossier, zoals neergelegd in artikel 23 van de voornoemde richtlijn.
- 34 Gelet op een en ander moet op de gestelde vraag worden geantwoord dat artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus moet worden uitgelegd dat het zich verzet tegen een nationale regeling die voorziet in een termijn van drie dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – om beroep in te stellen tegen een in het kader van een versnelde procedure vastgesteld besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond is afgewezen, aangezien een dergelijke termijn de daadwerkelijke uitoefening van de door artikel 12, lid 1, onder b), en lid 2, alsmede de door de artikelen 22 en 23 van deze richtlijn gewaarborgde rechten kan verhinderen.

Kosten

- 35 Ten aanzien van de partijen in het hoofdgeding is de procedure als een aldaar gerezen incident te beschouwen, zodat de verwijzende rechter over de kosten heeft te beslissen.

Het Hof (Achtste kamer) beschikt:

Artikel 46, lid 4, van richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming, gelezen in het licht van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie,

moet aldus worden uitgelegd dat

het zich verzet tegen een nationale regeling die voorziet in een termijn van drie dagen – feest- en vrije dagen inbegrepen – om beroep in te stellen tegen een in het kader van een versnelde procedure vastgesteld besluit waarbij een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond is afgewezen, aangezien een dergelijke termijn de daadwerkelijke uitoefening van de door artikel 12, lid 1, onder b), en lid 2, alsmede de door artikelen 22 en 23 van deze richtlijn gewaarborgde rechten kan verhinderen.

ondertekeningen

* Procestaal: Sloveens.

i Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.